

SNEHOVÉ VLOČKY NAD PARÍŽOM

ROMÁN O KÁVE, ZASNEŽENÝCH PARÍŽSKYCH ULIČKÁCH A HLASE
SRDCA, KTORÝ VEDIE NA NEZABUDNUTEĽNÉ MIESTA

**ŠVÉDSKY
BESTSELLER**

KAROLINA SCHÜTZER

Pokračovanie románu *Pod hviezdami Paríža*

metafora

SNEHOVÉ VLOČKY NAD PARÍŽOM

ROMÁN O KÁVE, ZASNEŽENÝCH PARÍŽSKYCH ULIČKÁCH A HLASE
SRDCA, KTORÝ VEDIE NA NEZABUDNUTEĽNÉ MIESTA

KAROLINA SCHÜTZER

KAROLINA SCHÜTZER
SNEHOVÉ VLOČKY NAD PARÍŽOM

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 367. publikáciu.

Zo švédskeho originálu *Snöfall över Paris* vydaného vydavateľstvom Pershagen Publishing AB v roku 2023, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a návrh obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 288
Tlač TNM PRINT

Copyright © Karolina Schützer, 2023
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Anna Chelemendiková, 2025
Cover illustrations © freepik.com
Published by agreement with Paloma Agency

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-128-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-127-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-126-3 (print)

*Venujem Hannesovi,
láske môjho života a tomu najlepšiemu otcovi.*

„Neexistuje väčšia chyba
ako byť pripravený urobiť chybu.“

Lao-c’

PREDSLOV

Paríž, Vianoce 1965

Pred stanicou vírili snehové vločky a chlad išiel až pod kožu. Emmy by ani nenapadlo, že v Paríži môže snežiť. Neverila, že zima tu môže byť rovnako skutočná ako doma v Kramforse – hoci teplota bola o čosi miernejšia. Rozhliadla sa po rozľahlej stanici Gare du Nord, ohromená výškou jej stropu.

Nepravidelné zvuky prichádzajúcich a odchádzajúcich vlakov ju zakaždým vyľakali. Pripadala si taká drobná, že by ju mohli ušliapať stovky ľudí prechádzajúcich okolo, ak si nedá pozor na to, kde sa postaví. Zo stropu viseli vianočné ozdoby a kúsok naľavo stál vianočný stromček. Prsty jej samovoľne siahli po tenkej zlatej retiazke na krku. Krútila si ju medzi prstami a hladký povrch privesku ju upokojoval.

Britta tu už dávno mala byť. Kde sa len zdržala?

Emmy si pritiahla kufor bližšie k nohám a znova sa rozhliadla po stanici, hľadajúc v dave svoju sestru. Cítila, ako sa jej zrýchľuje tep. Mohli sa nepochopiť? Stanica bola hlučná a chaotická – ako obrovský vír, ktorý ju pohltí, hneď ako vystúpila z vlaku. Vône, zvuky, dojmy – všetko bolo pre ňu nové.

Po ďalšej polhodine ju už nohy neposlúchali. Mala pocit, akoby jej strípili, znecitliveli. Nevedela, ako dlho ešte vydrží takto stáť. Presunula sa do malej kaviarne hlbšie vnútri

budovy, odkiaľ stále dovidela na vstupnú halu, kde sa mali stretnúť. Nejakو sa jej podarilo dostať k šálke kávy a ku koláču, dokonca aj zaplatiť. Usadila sa k ošúchanému tmavému stolíku. Keď popri nej prešiel starší pán, čierna sukňa sa jej obtrela o kufor. Napila sa kávy a tá pomaly začínala účinkovať – srdce sa jej upokojovalo. Koláč jej však šiel dolu hrdlom ťažko, žalúdok nespôlupracoval. Siahla do vrečka, aby skontrolovala, či má so sebou list s adresou. Stále ho mala. *Rue Notre-Dame des Champs*. Mohla by ísť do toho baru aj sama, ak by Britta neprišla.

Po ďalšej hodine čakania to vzdala. Bude si musieť zobrať taxík a vybrať sa na tú adresu. Nemohla tu predsa sedieť celú noc – a po zotmení by to už zrejme ani nebolo bezpečné. Veď nemusela ani len vysloviť názov ulice – stačilo by ukázať taxikárovi napísanú adresu.

Nakoniec sa jej podarilo zastaviť taxík. Vodič nevyzeral nebezpečne a podľa všetkého pochopil, kam chce ísť. Medzitým už prestalo snežiť a Paríž odpočíval pod tenkou bielou prikrývkou. Keď prechádzali ponad Seinu, Emmy zbadala v diaľke Eiffelovu vežu. Pritlačila si nos k chladnému sklu okna. Vyzeralo to ako z akejsi obrázkovej knihy – neskutočne. Akoby bola v úplne inom meste ako táto veža.

Keď taxík zabočil na rue Notre-Dame des Champs, znovu sa jej rozbúšilo srdce. Zaplatila, vystúpila a chvíľu tam len tak stála. Vedela presne, ako sa ten bar volá, a bola si istá, že je na správnom mieste – no napriek tomu cítila zvieravú úzkosť v hrudi. Prečo Britta neprišla? Stalo sa niečo? Emmy sa zhlboka nadýchlá. Pomyslela na Svena doma v Kramforse a na svojich rodičov. Nemali pravdu, keď ju odhovárali od cestovania za Brittou? Teraz to tak pôsobilo. Mama jej vravela, že by mala ostať doma aspoň na Vianoce. Trápiť ju, že sklamala svojich rodičov, ale musela odísť. Chcela získať od všetkého odstup. A Britta ju predsa potrebovala.

Prešla s kufrom cez ulicu a otvorila dvere baru. Vnútri vľavo stáli dvaja muži – jeden vysoký, štíhly a elegantne

oblečený, druhý nižší, zavalitejší, s dlhými vlasmi. Smiali sa a hlasno debatovali za barom, ktorý vyzeral, akoby bol vyrobený zo striebra.

„*Bonjour*,“ zamumlala nesmelo a zložila si batožinu na tmavú drevenú podlahu.

Obaja ju pozdravili. Vyšší muž sa predstavil ako Yanis, nižší ako Louis. Emmy sa práve chystala opýtať, či poznajú jej sestru, keď sa v zadnej časti baru otvorili dvere. Britta na ňu prekvapene civela. Obe ostali stáť v nemom úžase.

„Emmy?“

Britta sa k nej rozbehla a objala ju. Obom sa im zaleskli v očiach slzy. Emmy cítila, ako jej klesli plecيا o pár centimetrov – Britta bola tu a všetko bude v poriadku.

„Ja len... Nerozumiem tomu. Písala si, že prídeš dvadsiateho druhého decembra. Dnes je dvadsiateho!“

Emmy si začala nervózne obhrýzať necht. Pripadala si hlúpo, že jej ani nedokázala oznámiť správny dátum.

„Asi som to zle napísala.“ Urobila krátku pauzu a prehltla.

Britta sa cez slzy usmiala a o krok ustúpila, premeriavala si ju od hlavy po päty. „Stále si to ty.“

Emmy prikývla a prešla si rukou po kabáte. Potom si obzrela Brittu – oči mala orámované tmavou linkou, vlasy vyčesané dohora a natupírované. Ona sama si pri nej pripadala bleďo a nemotorne.

„Lenže *ty* vyzeráš inak,“ vyslovila potichu. „Úplne inak.“ Britta prikývla.

„Nie som tá istá osoba, ktorou som bola, keď som odišla. Predtým... než sa mi narodil Alfie.“

Hlas sa jej zlomil a prudko sa nadýchla.

„Už som tu,“ zašepkala Emmy a objala sestru. „Som tu.“

1

Slnko sa pomaly plazilo ponad parížske komíny a jeho lúče prenikli až k oknu spálne na štvrtom poschodí na rue Lhomond. Žiarili na zaprášený parapet a prezrádzali, že okno už nebolo nejaký čas umyté. Bol koniec apríla, nedeľné ráno. Sophia sa lenivo ponáťahovala v posteli a pozrela sa na svoj mobil na nočnom stolíku. Bolo tesne pred deviatou. Z diaľky začula tlmené buchnutie ťažkých dverí a vôňa čerstvo upečených bagiet z pekárne na rohu sa dostala až do bytu. Hoci bol víkend, premávka na Boulevard Saint-Marcel pulzovala naplno a vzdialený zvuk sirén splýval s nekončným ruchom mesta.

Tristan bol rozvalený v širokom koženom kresle medzi dvoma menšími oknami s výhľadom na ulicu. Byt s nízkym stropom a hnedými drevenými trámami pôsobil rustikálne. Kreslo bolo staré, tmavohnedé, s vyrezávanými detailmi na opierkach – vôbec sa nehodilo do inak moderne zariadeného priestoru, no zdedil ho po starom otcovi a nechcel sa ho nikdy vzdať.

Navyše to bolo ideálne miesto na ranné čítanie novín.

„Uvedomuješ si, že na mňa civieš?“ uškrnul sa.

„Máš o sebe celkom vysokú mienku,“ odvetila Sophia. „Iba obdivujem to krásne kreslo.“ Neuhla pohľadom. Tešila sa, že budú mať celý deň len pre seba.

Tristan sa zasmial, prešiel si rukou po starostlivo upravenej tmavej brade a pokračoval v čítaní. Sophia sa schúlila

pod perinu, uchvátená týmto momentom. *Mohol by to byť obraz, pomyslela si. Muž s tmavou pletou a nahou hrudou, v jemnom rannom svetle.*

Započúvala sa do šuchotu novín, v ktorých listovala, a spočinula pohľadom na jeho hrudi. Sledovala, ako sa mu pri dýchaní pomaly dvíha a klesá. Odkedy sa na jeseň presťahovala do Paríža, jej život sa stal presne takým, o akom snívala. Bar Le Lulu, ktorý zdedila po svojej starej mame Emmy, už nebol na pokraji bankrotu. Práve naopak – rozkvital. Zaslúžilo sa o to ich neobvyklé jablkové menu, ale aj citlivá rekonštrukcia históriou opradeného priestoru, ktorú realizovala spolu s kolegami, dnes už jej blízkymi priateľmi.

Odchod z pozície televíznej reportérky sa ukázal ako to najlepšie rozhodnutie, aké kedy urobila. Prvýkrát v živote spravila niečo, čo naozaj milovala. A neurobila to preto, aby na niekoho zapôsobila, ale pre seba. A to, že pri tom stretla Tristana, právnika, ktorý jej mal pôvodne pomôcť predať bar, bol bonus, o akom ani nesnívala.

Naozaj mohol byť život takýto?

Občas ju prepadla obava, že niečo musí prísť. Nejaký konflikt, zlom, niečo nevyhnutné. Sophia nemala najlepšie skúsenosti s mužmi – jej bývalý manžel Viktor ju takmer zlomil. Preto Tristanovi spočiatku úplne neverila. No postupne si našli rovnováhu, ktorá im vyhovovala.

Tristan trávil niekoľko dní v týždni na cestách. Najčastejšie v Montpellier, kde advokátska firma zakladala novú pobočku. Sophii to vyhovovalo. Pracovala dlho do noci v bare niekoľko večerov v týždni a páčil sa jej nový rytmus jej života. Keď bol Tristan v meste, prespávala uňho. Inak bývala v izbe, ktorú si prenajímala u svojej kamarátky a kolegyně Hayley.

Opäť sa naňho zadívala. Niečo ju k nemu priťahovalo s neodbytnou silou – ako príliv, ktorý nemožno zastaviť. Ich telá k sebe jednoducho patrili. Milovala, keď sa zobúdza vedľa neho a keď večer zaspávala s rukou v jeho dlani.

Kedysi by to považovala za smiešne. Dokonca si oblúbila aj spoločné upratovanie.

Boli spolu už vyše štyroch mesiacov a zakaždým, keď sa naňho pozrela, cítila rovnakú túžbu. Jej predstavivosť sa rozbehla. Zachvela sa, keď si spomenula na jeho ruky.

Na jeho pery.

Na chuť jeho pokožky.

Vstala a prehodila si perinu okolo pliec ako plášť. Pomaly prešla k jeho kreslu.

„Je tu miesto pre dvoch?“

Tristan sa na ňu pozrel. Pohľadom sklúzol po jej nahej postave a rozžiarili sa mu oči. Rovnako rýchlo ako jej.

„Nie, bohužiaľ. Myslím, že sa budeš musieť usadiť na mojich kolenách, aby si tu mohla sedieť.“

Sophia sa rozosmiala a vyšplhala sa naňho. Noviny spadli na zem. Pohládila ho po hrudi. Bože, ako len toho muža milovala.

2

„Teraz sa chodí?“ opýtala sa Lenita prísne a uprela na Sophiu prísny pohľad, keď tá na druhý deň ráno vkročila do Le Lulu.

Bol pondelok a v ich milovanom bare sa práve začínal nový týždeň. Vždy, keď Sophia prekročila prah baru, cítila sa ľahká ako pierko, akoby jej v hrudi poletoval motýľ. Patrila sem a bolo v tom niečo čarovné. Prešla rukou po barovom pulte z nehrdzavejúcej ocele a pozrela sa hore na krištáľové lustre, ktoré sa ligotali na strope. Lenita si narovala bielu hodvábnu blúzku pri krku a slnečný lúč rozžiaril diamant na jej snubnom prsteni.

Vonku bolo dnes chladno a po ceste z Tristanovho bytu v piatom mestskom obvode sa trochu zachvela od zimy. Jar už síce dorazila pred niekoľkými týždňami, ale v noci teploty klesli. Milovala trasu z jeho bytu do baru. Prechádzala okolo monumentálneho Panthéonu s vejúcimi vlajkami, po starých dlažbových kockách, pomedzi zle zaparkované autá, pekárne, vespy, turistov, veľké domy pripomínajúce paláce a, samozrejme, holuby. Všetko to, čo jej kedysi pripadalo ako filmová kulisa, sa stalo prirodzenou súčasťou jej reality.

Naučila sa vnímať v meste aj také veci, ktoré si spočiatku nevšímala, napríklad pouličné umenie, ukryté mimo okázaných fasád. Jedným z jej obľúbených pouličných umeleckých diel bola nástenná maľba „Chuuutt“ na Place Igor

Stravinsky pri Centre Pompidou. Často sa vybrala na dlhšiu prechádzku len preto, aby sa prešla okolo tejto obrovskej maľby.

Lenita pôsobila ako vždy dokonale. Mala na sebe nadčasové oblečenie a elegantné šperky. Bola pedantná, milovala poriadok a systém. Jej životné motto by pokojne mohlo znieť: „Radšej správne ako rýchlo.“ Niekedy tým Sophii liezla na nervy. Z predchádzajúcej práce bola Sophia zvyknutá na rýchle novinárske tempo. No zároveň bola Lenita pre Le Lulu veľkou oporou a výbornou protiváhou k Sophii, Hayley a Olivierovi.

Sophia za roky novinárskej práce spoznala mnoho typov ľudí, no Lenita ju dokázala vždy prekvapiť. Bola takmer nečitateľná. Jej rozpoloženie zvyčajne prezradil iba počet vypitých espress.

Lenita sa opäť pohrávala so svojím bielym perlovým náhrdelníkom a odpila si z kávy, kým čakala na Sophiinu odpoveď. S tichým cinknutím položila malú bielu šálku späť na barový pult.

„Dobré ráno aj tebe. A... je to dnes tvoje prvé espresso?“ opýtala sa Sophia opatrne a pobožkala Lenitu na líce ponad barový pult.

„Je to štvrté, ak to chceš nutne počítať,“ odvetila Lenita.

Už štyri espressá? pomyslela si Sophia. To neveštilo nič dobré. Akoby jej čítala myšlienky, Lenita dodala: „Nemám problém s kofeínom. Mám problém *bez* neho.“

A prebodla Sophiu pohľadom.

„Chápem,“ zasmiala sa Sophia.

Na začiatku roka sa Sophia spolu s Hayley a Olivierom rozhodli prijať Lenitu do tímu. Tak ako Sophia, aj ona pochádzala zo Švédska. Mala päťdesiatšesť rokov a po tridsiatich rokoch v úlohe ženy v domácnosti sa rozhodla znovu vrátiť do práce. Deti jej už vyrástli. Nebola práve magnet na prepitné ani ideálna partáčka na opustený ostrov, ale bola poriadkumilovná, spoľahlivá a už sa stihla podieľať na realizácii

niekoľkých Sophiiných nápadov – okrem iného to bolo zopár večerov s ochutnávkou vín, ktoré sa stretli s veľkým ohlasom.

Sophia medzičasom pozdravila Oliviera, ktorý stál za Lenitou pri vitríne. Lenita mala nezdvorilý zvyk hovoriť so Sophiou po švédsky, aj keď boli nablízku Hayley či Olivier, hoci ničomu nerozumeli.

„Chcem len podotknúť, že si prišla neskoro na svoju zmenu,“ pokračovala Lenita. Mudrlantstvo rozhodne nepatrilo medzi jej sympatické črty. Niekedy bola jednoducho na nevydržanie. No dnes jej Sophia odmietala dať za pravdu. Pokrútila hlavou.

„Volal mi predajca ustríc.“

Pravda bola, že ostala ležať v posteli a len sa prevaľovala, no Lenita to vedieť nemusela. Premerala si Sophiu vyčítavým pohľadom, zatiaľ čo úhladne skladala obrúsky.

„Predajca ustríc?“

Lenita znela podozrievavo, keď si naprávala svoje blond vlasy ostrihané na páža.

„Áno, ten s ustricami... Ako sa to len volal?“ Sophia sa zastavila pri barovom pulte, zabubnovala prstami po jeho hladkom povrchu a vyzliekla si riflovú bundu, zatiaľ čo premýšľala.

„*Monsieur* Giroud!“ zvolala a položila obrúsok na kôpku, ktorá pripomínala malú vežu, ktorú postavil architekt.

Sophia sa usmiala a prepla sa do francúzštiny, keď sa k nim priblížil Olivier.

„Presne tak. Asi štvrté hodiny sme debatovali o ustriciach. Takže nemeškám – pracovala som z domu.“

A navyše je to môj podnik, môžem si predsa robiť, čo chcem, mala chuť povedať, no nahlas to nevyslovila. Olivier na ňu žmurkol a zasmial sa.

„A tipujem, že môj brat ti pri tej práci doma veľmi pomáhal.“

Sophia zagúľala očami. Tristan a Olivier boli bratia. Bohužiaľ, ešte predtým, než sa s Tristanom dala dokopy,

skončila po jednej prepitej noci v posteli s Olivierom. Bolo to ešte predtým, ako sa dozvedela, že sú súrodenci. Našťastie to dnes brali obaja s nadhľadom. Olivier bol len dobrý kamarát a kolega.

Lenita jeho poznámku odignorovala a venovala Sophii šibalský pohľad.

„Zdá sa mi, že *monsieur* Giroud má pre teba slabosť.“

Zasa s tým začína, pomyslela si Sophia. Lenita bola posadnutá tým, že Sophia má tridsaťšesť a ešte nemá deti. A otvorene dávala najavo, že z Tristana práve necíti túžbu stať sa otcom.

„Prosím ťa, *monsieur* Giroud nemá pre mňa slabosť. Vie, že chodím s Tristanom.“

Lenita sa zamračila a pokrútila hlavou.

Sophia čakala, že príde jej typické kázanie na tému „mala by si porodiť dieťa, kým si ešte mladá“, preto sa chystala zmiznúť do kuchyne.

„Vieš, čo som ti vravela,“ začala Lenita, zdvihla výstražne prst a na chvíľu prestala skladať obrúsky.

„Prepáč, Olivier, viem, že je to tvoj brat. Lenže, Sophia, tvoj priateľ možno vyzerá s tými jeho lícnymi kosťami ako egyptský boh plodnosti, no ty nemladneš. Nezabúdaj na to.“

Sophia sa silene usmiala. „Ďakujem, túto tému máme nadnes vybavenú.“

Stále to bola pre ňu citlivá téma. Túžba po dieťati v nej stále driemala, ukrytá od čias rozvodu s Viktorom. S Tristanom sa o tom zatiaľ otvorene nerozprávali. Vždy to len načali a odbočili. Olivier odtrhol pohľad od zakladača, v ktorom listoval, a zadíval sa na ne.

„Egyptský boh plodnosti? Nezdá sa ti, že *trochu* prehádzaš?“ Olivier pokrútil hlavou a vrátil sa k papierom v zakladači, zatiaľ čo Sophia kráčala do kuchyne. Ako vždy, keď prechádzala barom, pozrela sa hore na lustre, ich divadelné primadony. Áno, viseli tam aj dnes, ako vždy. Prešla popri Louisevej fotogalérii na ľavej strane – malej galérii, ktorú

založila, aby mladí fotoreportéri mali kde vystavovať svoje snímky. Bola to pocta a vyjadrenie vďaka Louisovi, mužovi, ktorý sa staral o bar v čase, keď ho zdedila po svojej starej mame. Mužovi, o ktorom sa neskôr dozvedela, že bol jej biologickým starým otcom. Zomrel na jeseň na rakovinu. Stále to bolelo. Sophia nebola veriacca, no niekedy by bola schopná odprisahať, že cíti jeho prítomnosť, keď vešala nové obrazy – jemný závan na šiji, nečakané teplo pri pleci. Možno si to iba namýšľala, ale bolo to veľmi silné. Rozprávala sa o tom len s jediným človekom, s Louisovým partnerom Yanisom, ktorý býval v rozľahlom byte na tej istej ulici, kde bol bar.

Spomenula si na to, že mu musí zavolať. Sadla si do rohu miestnosti, prevesila si rifľovú bundu cez ruku a vyťukala jeho číslo. Zdvihol hneď po prvom zazvonení.

„*Ma chérie*, Sophia! Ako sa dnes máš?“

Okamžite vedela, že je v divadle. Predstavila si ho, ako si v šatni upravuje golier a pudruje si čelo. Hoci mal takmer osemdesiat rokov, stále hral.

Po chvíli sa v rozhovore dostali k tomu, čo bolo najdôležitejšie. Sophia stíšila hlas.

„A čo Alfie? Našiel si niečo?“

Pulz sa jej zrýchlil, zatiaľ čo čakala na odpoveď. Pozrela sa na Lenitu, ktorá skúmala poháre na víno, či sú dosť čisté.

„Nič, drahá moja. Nič.“

Sophia si povzdychla, prešla si rukou po tvári a otočila sa chrbtom k miestnosti.

„Myslíš si, že ešte žije?“

V pozadí počula smiech a hlasy Yanisových kolegov.

„To sa jednoducho nedá zistiť,“ odvetil pokojne.

„Keby sme aspoň poznali jeho priezvisko,“ vyslovila Sophia netrepežlivo.

„Navrhujem, aby sme to pátranie dočasne prerušili. Viac urobiť nemôžeme,“ skonštatoval Yanis.

Ukončili hovor a Sophia sa pokúsila striasť zo seba ten nepríjemný pocit. Práve keď si vkladala mobil do vrečka, zbadala Lenitu stáť tesne vedľa seba. Sophia sa strhla.

„Preboha, vydesila si ma! Ako dlho tu stojíš?“

Lenita naklonila hlavu.

„Dost' dlho. Tajomstvá vycítim na kilometer.“